

מ"ת 54976/07/13 - אסף לביא נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

19 ינואר 2014

מ"ת 54976-07-13 מדינת ישראל נ' לביא(עציר) ואח'

מ"ת 55091-07-13 מדינת ישראל נ' דיין(עציר)

בפני כב' השופט נסר אבו טהה

המבקשים:

1. אסף לביא ע"י באת כוחו ליה פלוס בשם עו"ד זוהר ארבל
2. ניסים כהן
3. מיכאל בן שמעון (עצור עד תום ההליכים)
- ע"י באת כוחו עו"ד ליה פלוס
4. מרדכי דיין ע"י באת כוחו עו"ד חן בן-חיים

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גיורא חזן

החלטה

1. בפני עתירה לגילוי ראיות חסויות לפי סעיף 45 לפקודת הראיות, במסגרתה עותרים המבקשים להורות על **חשיפת זהותו** של האדם אשר מסר למשטרה את המידע המתועד בדוחות הידיעה שמספרן - 419, 182, 871, 397, לרבות **תוכן הידיעות**. בנוסף, לגלות **תוכן של חומרי החקירה** המסומנים "ד.ע.1 - ד.ע.7", "ס.1", "ע.1" - כמפורט בתעודת החיסיון.

עוד נטען במסגרת הבקשה, כי בעובדות כתב האישום צוין היותו של אדם נוסף כמי שלקח חלק בעבירות נשוא כתב האישום- ותפקידו היה "התצפיתן". נטען, כי לא נמסר להגנה כל חומר חקירה המתייחס לחלקו של "התצפיתן" כפי שעולה מסעיף 4 לכתב האישום. עוד לשיטת המבקשים, זהותו שלו אותו אדם- "תצפיתן", ידועה לרשויות והכרחי לחשוף זהותו.

נימוקי הבקשה

לשיטת המבקשים, בדיקת תוכן המידע וזהות מוסרו יצביע באופן ברור ביותר, על אנשים אחרים כמי שקשורים לביצוע העבירות בהם מואשמים המבקשים- וכי המבקשים "נפלו קורבן" ממניעים זרים ולא ראויים אשר הביאו "לגלגל" עליהם את האשמה. עוד נטען, כי אי גילוי זהותו של המקור, משמעה, פגיעה בצורה ממשית ואף אנושה בהגנתם של המבקשים, שכן, בידי המקור מצוי מידע שיש בו כדי לתמוך באופן חד משמעי, בגרסת המבקשים וחשיפת זהותו חיונית לשם זימונו כעד הגנה.

לסיכום, לשיטת המבקשים, המקור מעורב בביצוע העבירות ברמה עמוקה - לעניין זה, הוסבר במעמד צד אחד על ידי ההגנה וזאת כדי לא לחשוף את קו הגנתם.

בדיון שהתקיים במעמד הצדדים עתרה המשיבה לדחות את העתירה. שכן, לשיטתה גילויים של זהות המקור ותוכן הידיעות נשוא תעודת החיסיון, לרבות תוכנם של חומרי החקירה המסומנים, יש בהם כדי לפגוע בעניין ציבורי חשוב וכן לסכן שלומם של בני אדם, לפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה וכן יסכל פעולות חקירה עתידיות. עוד לעניין זה נטען, כי אף מקור ממוסרי הידיעות אינו מעורב במעשים נשוא כתב האישום.

אשר לטענה בדבר קיומו של מעורב אחר - "התצפיתן", נטען, כי אין בידי המשיבה כל מידע קונקרטי בדבר קיומו של "תצפיתן". מדבור במסקנה עובדתית הנסמכת על הראיות הקיימות בתיק החקירה, ועל כן אין כל ראיות חסויות שלא נמסרו להגנה בעניין זה.

בדיון שהתקיים במעמד צד אחד בנוכחות גורמי המודיעין הרלוונטיים, ניתן מענה לשאלות ולטענות שעמדו עליהן באות כוח המבקשים. כמו כן הוצגו לעיוני מלוא האסמכתאות הרלוונטיות על רקע תעודת החיסיון.

לסיכום, לשיטת המשיבה, אין בחשיפת זהות המקורות, לרבות תוכן המידע כדי להועיל להגנתם של המבקשים.

3. כנגד המבקשים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, ניסיון לרצוח, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירות בנשק, שיבוש מהלכי משפט, שימוש ברכב ללא רשות, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.

יצוין, כי מותב זה קבע דבר קיומן של ראיות לכאורה לחובת המבקשים בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום (ראה החלטה מפורטת מיום 18/11/13). במסגרת ההחלטה עמדתי על המערך הראייתי הלכאורי שהתגלה מחומר החקירה לחובת המבקשים (ראיות נסיבתיות, ראיות פורנזיות בדמות DNA וט"א, צילומי מצלמות אבטחה, דוחות שוטרים אשר עברו באקראי בעת הירי ופתחו במרדף אחרי היורים עד לתפיסת הרכב והקטנוע ששמשו אותם למילוט מזירת האירוע, דיבוב שנערך למבקש 4 ועוד') , וכן נתתי דעתי לכלל ההשגות מצד ההגנה.

4. עתירה לגילוי ראיה עוסקת מטבעה באינטרסים נוגדים. מן הצד האחד האינטרס הציבורי המגלם בתוכו את הצורך בשמירה על חיי וביטחוננו של המקור המודיעיני וכן שמירת חסיונם של מקורות מודיעיניים מתוך רצון להמשיך בשיתוף הפעולה עמם, ככל שאלה תורמים להגנת הציבור. מן הצד האחר של המתרס, עומדת זכותו של עותר לניהול משפט הוגן. בין שני האינטרסים, כבר נקבע מקדמה דנא, כי זכות הנאשם לניהול הליך הוגן, גוברת על האינטרס הציבורי, ככל שבית המשפט משתכנע שהראיה החסויה הינה חיונית להגנת הנאשם ואף אם צפויה פגיעה כלשהי מחשיפת הראיה (ראה בע"פ 4765/98, אבו סעדה נ' מדינת ישראל). עוד נקבע, כי גם אם מתרשם בית המשפט, כי הראיה אינה

חיונית ממש, אולם עדיין היא נושאת חשיבות מסוימת להגנת הנאשם, אף אם בעלת ערך שולי, אז יבצע איזון בין מידת התועלת הצפויה להגנת הנאשם לבין מידת הפגיעה הצפויה באינטרס הציבורי (ראה בש"פ 155/08).

5. על רקע המבחנים שהותוו בפסיקה, ולאחר שהקשבתי לטיעוני ב"כ הצדדים, וכן לטיעונים במעמד צד אחד, וכן עיינתי באסמכתאות הרלוונטיות, ושמתי לנגד עיני את נימוקי העתירה אל מול מצבת הראיות הלכאוריות העומדות לחובת המבקשים, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין העתירה להידחות, הואיל ולא מצאתי, ולו פוטנציאל, בחשיפת זהות המקורות, כדי לסייע להגנתם של המבקשים, לרבות תוכן הידיעות, שכן חומר הראיות שעמדתי עליו בהליכי המעצר בהחלטתי מיום 18/11/13, וגם לאחר שהקשבתי לטיעוני ההגנה במעמד צד אחד, לא מבסס, ולו פוטנציאל מזערי, למעורבותם של מי ממקורות המידע נשוא תעודת החיסיון, במיוחס למבקשים בכתב האישום. כך הם פני הדברים, ביחס לתוכנם של הידיעות נשוא העתירה. אדגיש, כי תוכנם של ידיעות מס' 397-871, כלל לא רלוונטי למעשים נשוא כתב האישום.

אשר לתוכנם של חומרי החקירה המסומנים - "ד.ע.1" - "ד.ע.7" - אומר כי, לאחר עיון עולה כי, תוכנם מצוי בחומר החקירה הגלוי. עם זאת, המסמכים גופם לא ניתן לחשוף.

אשר למסמכים המסומנים "ס.1" ו-"ע.1" - תוכנם לא רלוונטי להגנת המבקשים.

אשר למסמך - בקשה להאזנת סתר מס' 382/11 מיום 3/7/13 - החיסיון עניינו שיטה ואמצעים, אולם מהות תוכנו של המסמך נמצא בחומר החקירה הגלוי.

6. מכל האמור לעיל, דין הבקשה להידחות.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לבאי-כוח הצדדים.

ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ד, 19 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.